

Fénysugár

Evangeliumi hitébresztő és hitmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Féléb Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, XII., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

Ünnepelő város — ünnepelő Jézus. Ján. 5, 1-16.

Ha sok emberrel írásba foglaltatnánk a feleletet arra a kérdésre: »Hogyan töltöd az ünnepnapot?« — válogathatnánk a legkülönbözőbb feleletekben. Az ünnep az iskolásgyermek életében az a nap, amikor nem kell iskolába menni. Munkával elfoglalt felnőttek életében az a nap, amikor nem kell bemenni az irodába, a gyárba... Az édesanyák életében az a nap, amikor együtt a család. Altalában az a nap, amikor tehetjük, ami jól esik: szabad napunk. Különbözők lennének a feleletek, mert különbözők az emberek. Egyik a semmittevésben leli kedvét, a másik az evés-ivásban, a harmadik szórakozások után fut... a századik... talán a századik: Jézust keresi az ünnepnapjain, Vele ünnepel együtt, az az öröme, ha a közelében lehet, a szavát hallhatja és mehet, amerre az ünnepelő Jézus útja visz.

Mert Jézus is ünnepelel. Ismételten olvashatjuk az evangéliomokban, hogy felment Jeruzsálembe ott tölteni az ünnepnapokat. Most is a szent városba tart. Tanítványai nincsenek vele, szertejárnak és hirdetik, hogy elközelített a mennyeknek országa. Ünnep közeleg, a Purim ünnepe, világias népünnep. Eszter királyné rendelte el valamikor a szabadulás öröme. Jeruzsálem csupa kacagás, vidám lármá. Mindenfelé az eszem-iszom örömébe merült emberek. Ünnepelő város. Kinek mi az öröme, a szerint ünnepel. Jézus csendesen lépdél a vigadozók között. A Juh-kapu felé tart. Ott, a Juh-kapu mellett szelid tó vizét fodrozza a szellő. Tornácok veszik körül: Bethesda, az »irgalmasság háza«. A tornácokban »vakok, sánták, aszkórosok nagy sokasága.« Gyógyulást keresnek a tó vizében. S a vigadva ünnepelő város szélén Bethesda a jajnak, a fájdalomnak a helye. Az ünnepelő Jézus mégis oda tart. Ő így ünnepelel: irgalmasságot cselekszik az »irgalmasság házában«, meggyógyítja a 38 éve beteget. Az Ő öröme, gyönyörűsége ez: lelket, testet menteni, gyógyítani, irgalmasságot cselekedni, véghezvinni az Atya akaratát. Távolság az ünnepelő város zaja... Az ünnepelő Jézus ott jár Bethesda tornácaiban a vakok, sánták, aszkórosok között.

»Jer, kövess engem!« Jézus ajkán fel-felhangzott a hívás. Hívta Jánost és Jakabot, hívta Mátét, a vámszedőt, a gazdag ifjút, aki megszomorodva ment el. »Jer, kövess engem!« Jézus ajkán fel-felhangzik a hívás. Hív téged, hív engem, ha ifjak vagyunk, ha öregek, ha gazdagok, ha szegények. Hív, hogy menjünk a nyomában. Menjünk hétköznap, menjünk ünnepnap. Menjünk, amíg haza nem érünk a mi Atyánknak hajlékába. Az Ő nyomában a hétköznap is ünnep, s az ünnep is az Ő szolgálata. Nincs annál nagyobb öröm, mint Vele járni Bethesda tornácaiban, s Óaitala, Őérette irgalmasságot cselekedni, látni a szomorú szemekben megcsillanó fényt... Messze-messze hangzik a világ hangos kacagása, vásári zaja. Az ünnepelő Jézus nyomában olyan hazugnak és üresnek tűnik már fel. Régen mi is ott kerestünk örömet. És üres maradt a szívünk. Most megtaláltuk: Jézusban, Jézus útján. Ajkunkon ujjongó ének fakad:

»Jézusért, Jézusért
szép az élet. Ó, csak érte szép!
Erte reggel, Erte dél,
Erte nyár és Erte tél.
Erte perc és óra, év és élet.
Drága kényszerűség lángja éget:
Jézusért, Jézusért! Jézusért!«

»Szól a dal! Zeng a szív!
Indulója hú munkára hív.
Hány az árva, hontalan,
tétovázó, úttalan.
Boldogság az égre felmutatni,
egy után a pusztát felkutatni
Jézusért! Jézusért! Jézusért!«

T. E. d. t.

Vettetek-e Szentlelket?*

Ezt a kérdést nem mi tesszük fel magunknak, hanem Pál apostol által maga az Úr. Nehéz és súlyos kérdés, amelyre felelősség válaszolni. Ha valaki azt kérdezné tőlünk: hiszünk-e Istenben, könnyebb volna a felelet. Istenben sokan hisznek, csak az a kérdés, hogy abban az Atya Istenben-e, aki magát kijelentette. Még a Fiú Isten is közelebb áll az emberhez, bár sokan csak vallásalapítónak, nagy embernek tartják Őt. A legnehezebb meglátni a Szentlélek munkáját. Még hívó emberek is a Szentléleknek különös jelentőséget tulajdonítanak, ahelyett, hogy engednék, hogy az beléjük áradjon.

Kiknek teszi fel Pál apostol ezt a kérdést? Az efézusbeli tanítványoknak. Olyan különös a felelet: »Sőt inkább azt sem hallottuk, hogy vagyon-e Szentlélek?« Pedig tanítványok, Keresztelő János tanítványai. De János csak útegyengető volt. Az ő feladata csak az volt, hogy segítse a lelkeket Krisztushoz, hogy általa a Lélek keresztségét vehessék. Vajjon, mi meddig jutottunk? Olyan sokszor panaszkodnak a keresztyének arról, hogy sok az erőtlenség és békétlenség. Egy bizonyos fokig eljutunk, meglátjuk a magunk bűneit, de azután tovább nem. Nem tudunk mindent átadni az Úrnak és ebben rejlik a nyomorúság oka. Lehet valaki keresztyén és mégis olyan sok könny és üresség van az életében, mert nem enged az Úrnak. Az efézusi tanítványok azt gondolták, hogy náluk minden van minden. De azután megkezesztelkedtek az Úr Jézus nevére és vehették a Szentlelket. Bárcsak mi is bűnbánóan elmennénk az Úrhoz, hogy Ő pótolhatná a hiányt és bevégezhetné bennünk és rajtunk keresztséget az ő munkáját. Menjünk az Úrhoz azzal a forró vággyal: Uram, tedd a Te gyógyító kezéd az én sebemre, s Ő majd megmutatja, mit kell még odaadnunk, hogy megtölthessen az ő Lelkével. Az efézusi tanítványok csak amikor meglátták bűnös voltukat, vehettek Szentlelket, találkozhattak Krisztussal.

Istennek Szentlelke az Atyára és Fiúra irányítja a figyelmünket. Követjük-e, vagy pedig hagyjuk, hogy az ellenség másfelé irányítsa a tekintetünket? A Lélek megfejti Isten mélységeinek a titkait. Valóban a szentélybe jutunk-e, vagy pedig nem vesszük olyan komolyan azt, amire a Lélek rámutat? Hiszünk-e igazán, olyan feltétlenül, amint az Úr elvárja tőlünk? Van-e egy parány a mi életünkben az Úr hitéből, akkor is, ami-

kor nehézségekkel küzdünk? Ha a keresztyén halálos ágyán fekszik is és testi nyomorúság veszi körül, akkor is élet árad belőle, mert Isten Szentlelke megéleveníti bennünket. Ez Isten gyermekeinek az ismertetőjele. — Szabaddá tehetted-e már az Úr? Mernék-e mondani, hogy nincs már semmi, ami fogvatart? Isten Szentlelke le akarja oldani a bilincset. Vettünk-e Szentlelket, hogy leoldja a bilincseket? Ha vettünk, minden körülmények között bizonyosságunk van arról, hogy Isten gyermekei vagyunk.

A Szentlélek lelki ajándékokkal ajándékoz meg bennünket. Vizsgáljuk meg magunkat, nem vagyunk-e olyan szolgá, aki a talentumot elrejtette. Mindenki nyert talentumot. Boldogan, hálás szívvel fogadtuk-e, hogy szolgálhatunk vele, vagy pedig elrejtjük a magunk számára? Sokkal bőségesebben adja az Úr az ő ajándékát akkor, ha az Ő dicsőségére használjuk azt. Csak úgy áradhat rajtunk keresztül a Lélek, ha engedünk néki. Hányszor akadályozza meg egy-egy ember bűne, hűtlensége Isten Lelkének kiáradását. Az Úr mindenkit fel akar használni.

A Lélek megtanít szeretni. Ha velem úgy bának, anogyan az nekem kedves, akkor még nem látszik meg, hogy igazán szeretek-e. De vajjon, tudok-e akkor is szeretni, ha arcul ütnek, ha gyűlölettel találkozom? Milyen jó elcsendesni az Úr előtt, és hinni, hogy ő akarja adni a Szentlelket, mert csak ő tanít meg igazán szeretni. A világ is tud szeretni, de érzelem, önzés, hangulat van még a legszentebb emberi szeretet mögött is. A gyermeki szeretet mögött is önzés van. Hany szülő ismeri el, hogy nem úgy szerette gyermekét, ahogyan kellett volna. Tudunk-e mindent elfedező szeretettel szeretni, megbocsátani, elfelejteni? Nem keresztyén az, aki nem tud megbocsátani, elfelejteni. Es ha van, akire nehezeltünk, merjük-e azt mondani, hogy Szentlelket vettünk. Van-e békességünk? Mások bűne, békétlensége soha meg nem zavarhatja az én békességemet. Ha nincs békességem, kérjem az Urat, hogy töltsön meg Szentlelkével. — A Szentlélek élő reménységet ad, a feltámadás reménységét.

Súlyos kérdések ezek. Olyan kérdések, amelyekkel szembe kell néznünk, ha azt akarjuk mondani, hogy vettünk Szentlelket. Az Úr vagy-vagy elé akár állítani minket. Vajha azt munkálhatná, hogy mellette döntünk. Ő csodálatos békességet és örömet ad s szívünk túlárad az örömtől. Isten Lelke árad az életünkben és végzi csodálatos munkáját általunk is ebben a sötét, gyötrődő, szenvedő világban.

Dr. F. M. d. f.

* A Főbő-tagok konferenciáján elhangzott előadás összefoglalása.

A Hármashatárhegytől a Koporsóig

Most idefenn a hegytetőn lakom.
Körül hegyekre néz az ablakom.
Hármashatárhegy áll őrt keleten.
És a Koporsó ködlik északon.

Hármashatárhegy: élet! akarát!
Ott fészkelnek az aranymadarak.
Izzik az ég az ormai megett,
ha reggelente szárnyat bontanak.

Mindennap egy. Fényben emelkedik.
Meg nem pihen reggeltől estelig.
Repül... és a rónán ringó kalászt
szárnyának sugarai érielik.

Nem tudhatom, hogy hány aranymadár
röppen ki még. Most itt dalol a nyár.
De egyre sürget távol, ködösen
a Koporsó, az északi határ.

Ó, Gazdám, Istenem, csak szüntelen
add ki a dolgom, mérd ki a helyem!
Ha nem marad már aranymadaram,
Tehozzád érek, Te számolsz velem.

Adtál nekem békesség-foglalót.
Boldogságot, egy életre valót.
Temérdek az, amivel tartozom.
Ó, hadd daloljam el minden dalod!

Dalos és dolgos aratód legyenek,
úgy érjem el az északi hegyet.
Leszáll utolsó aranymadaram...
s a Koporsón túl Teeléd megyek.

T. E. d. t.

Hálátlanság.

A falu lelkésze figyelmeztetett egy ifjút,
aki Isten nevét csak zúgolódva és hit-
telenül vette ajkára. Megkérdezte tőle,
hogy nem érez-e hálát Isten iránt azért
a csodálatos váltságért, amellyel Krisz-
tusban ajándékozott meg bennünket. Az
ifjú vállatvont. »Soha nem vágyódtam
ilyen után, miért adnék hát hálát érte?«
S a lelkész egy történetet mondott el:

A világháború alatt volt. Súlyosan se-
besült katona csaknem élettelenül feküdt
a csatatéren. Emberi hang ütötte meg
füvét, de szólni nem tudott, és még csak
a kisujját sem tudta felemelni, hogy élet-
jelt adjon magáról. Azonban érezte, hogy
valaki ütőerét vizsgálja s hamarosan rá-
jött, hogy egy ápoló diakonissza testvér
vette gondozásba. Hamarosan jött az ez-
redorvos is, aki bekötözte a sebet, de ki-
jelentette, hogy a sebesült nagy vérvesz-
tesége miatt nem szállítható. Az ápoló
testvér éjt-napot hűségeen a beteg mel-
lett töltött, nem törődve a veszéllyel,
amely őt is érheti a csatamezőn. Arra
gondolt, hogy a katona felesége, édes-
anyja talán imádkozva térdelnek Isten
előtt.

»S ha most azt is megmondom«
— folytatta a lelkész, »hogy ez a
katona, amikor felgyógyult elfelejt-
kezett megmentőjéről, jóságáért hálát-
lansággal fizetett, sőt a nevét is csak
szitkozódva ejtette ki, — mi a véleménye
erről a katonáról?«

»Haszontalan, semmirevaló ember volt,
aki nem érdemelte meg, hogy az életét
visszanyerje!« — kiáltott felháborodva az
ifjú.

»Lássa, barátom, Jézus Krisztus, a di-
csőség Ura magáért halt meg; azért,
hogy örök élete legyen. Mégis magától
eddig csak szidalmat kapott s szívét ke-
ményen bezárta előtte.«

Az ifjút komolyan érintette az, amit
a lelkész mondott. S nemsokára boldogan
vallhatta:

Csodás kegyelem, melyet nyujta felém,
így szóla: »A bűnödöt elveszem én.«
S e szóra, ím, hitre is vált a remény
S most már biztosan is tudom: Jézus
enyém.

Élő hit.

Beck professzor felesége frissen sze-
gezett koporsója mellett állott. Ott mon-
ta a következőket:

»Adósa vagyok drága Megváltómnak
azért a sok jóért, amit velem a megpró-
báltatás nehéz idejében cselekedett, mind,
addig, míg ehhez a koporsóhoz jutottam.
Nem emberi erővel állok itt. Ez a szen-
vedés hivatott arra, hogy hitemet próbá-
lja: fővényre vagy pedig a kősziklára
épült-e életem háza. Azelott is volt hi-
tem, de mióta próbára tett az Úr, az-
óta tudom, hogy nincs a világnak az az
aranya, drága kincse, amely felülmulná
Isten gazdagságát. Nincs tudomány, amely
által elérhetnénk a szívnek azt a töké-
letes nyugalomát, amelyet ez az egyszerű
igazság ad: Jézus Krisztus meghalt ér-
tem, hogy megtisztson bűneimtől s
Szentlelke által megszenteljen.«

Majd később tanítványaihoz fordulva
így szólt: »Külön szeretnék szólni azok-
hoz, akik közületek Jézus Krisztust csak
böles tanítónak tartják. Akik talán hiszik,
hogy az ő kezéből jó élet és halál, de
nem ismerik a Feltámadottat; s nem tud-
ják, milyen kincset veszítenek így el.
Isten beszédét nem bírálhatjuk. Nem arra
van szükség, hogy különös alkalmakkor
elővegyük. Gyökeres megújulásra, a kő-
sziklára kell eljutnunk. Csak ez a hit ad
életet és erőt.«

Csodálatos mondás, hogy az ember sze-
reti az életét, hogy elveszítse, és gyű-
löli, hogy megtartsa: ha rosszul szeret-
tél, akkor gyűlöltél: ha gyűlöltél, akkor
szeretél. Aki önmagát és nem Istent sze-
reti, az nem szereti önmagát; de aki Ist-
tent szereti, és nem önmagát szereti, az
magát szereti.
(Augustinus.)

Útmutató a Szentírás olvasásához.

Szept. 16. II. Kir. 6:1—14. Kol. 3:1—11.
A keresztyén élet legmélyebb titkaiba vet fényt az Ige ezekben a versekben. »Mehaltatok. Feltámadtatok. Levetkeztétek az ő-embert. Felöltöztétek az új-embert.« A váltáság titka ez: Krisztus halála a mi ő-emberünk halálát, feltámadása új-emberünk feltámadását jelenti. Kívívta a győzelmet egyszer s mindenkorra, csak él-nünk kell a győzelemmel.

Szept. 17. II. Kir. 6:15—23. Kol. 3:12—17.
Krisztust öltözzük fel: az ő szíve könyörületes, jóságos, alázatos, szelid, hosszútűrő. A miénk könyörtelen, gonosz, kevély, harcias, türelmetlen. De mi meghaltunk, ő él; uralkodik a lelkünkben. Vágyakozva énekeljük: »Hogy szóban, tetben mint tükörkép, Csak Jézus képe tük-röződjék.« S a Szentlélek munkálkodik.

Szept. 18. II. Kir. 6:24—33. Kol. 3:13—4:1. A földön járnak emberek között, családi, társadalmi kapcsolataiban vagyunk velük. Az Úr meg akarja szentelni ezeket a kapcsolatokat. A feleség öbenne, a gyermek őt szeretve engedelmeskedjék, a szolga Néki szolgáljon, amikor szolgálatait végzi, s az úr Reá, a legtöbb Urat tekintsen, Akinek számadásai tartozik. Hogy ő legyen »minden minde-ekben«, s Őáltala szeretet és békesség közöttünk.

Szept. 19. II. Kir. 7:1—11. Kol. 4:2—6.
Pál apostol kéri a kolossébelieket, hogy imádkozzanak érte. Ma is különösképpen kell könyörögnünk azokért, akikre Isten az ő országában nagy feladatokat bízott. Isten Szentlelkének a munkájáért keresztyének és pogányok között. A hazánkért, egyházunkért, gyülekezetünkért, családunkért és rokonságunkért, munkatársainkért és ... felsorolni nem is lehet. Vagy mi csak magunkért imádkozunk? S ha másokért, állhatatosak vagyunk-e, vigyázunk-e a hálaadásban? A hála könnyen elmarad.

Szept. 20. I. Kir. 17:8—16. Kol. 4:7—18.
Milyen szeretettel ír munkatársairól az apostol. Az első keresztyének idejében álmélkodva kiáltott a pogány világ: Meny nyire szeretik egymást a keresztyének! Hol van ma köztünk ez a szeretet?

Szept. 21. Mt. 6:24—34. Gal. 5:25—6:10. Ján. 11:1—11. II. Thess. 3:6—13. Amós 1:1—2. 2:4—16. Krisztus előtt a VIII. században élt Amos próféta. Az Úr nyája mellől hívta el ítéletének hirdetésére. S ő engedelmeskedett. Kemény ítéletet hirdet. Izráel népe súlyos bűnökkel ingerli haragra az Urat. »Három bűne miatt, sőt négy miatt« — mondja Amos. Ő, ránk is lesujthatna az ítélet! Egyetlen menedékünk a keresztyén.

Szept. 22. Zsolt. 37:21—40. Amós 3:1—15.
Akinek az Úr kijelenti magát, akivel kegyelmesen cselekszik, annak az életében nagyon komolyan veszi a bűnt. Megjelen-

jelentette ezt Izráel népének, s megjelent ma is az Övének. Bajjal, nyomorúsággal akar a veszedelem útján megállítani. Kemény kegyelem, de kegyelem!

Szept. 23. II. Kir. 7:12—20. Amós 4:1—13.
Egy szörnyű és keserű »mégsem« sír végig ezen a fejezeten. Hiába volt az Úr kegyetlen kegyelme, egyre súlyosabb büntetésre, Izráel »mégsem« tért vissza hozzá. Mi következhetnék más, mint ítélet arra, akit az Úr meg akar menteni, s aki »mégsem« tér meg? Előttünk Krisztus keresztyén a bizonyosság: Isten minden áron a megmentésünket akarja. De ha mi mégsem borulunk le Előtte?...

Szept. 24. I. Ján. 1:1—10. Amós 5:4—15.
Még mindig felhívás megtérésre. Ő, milyen hosszútűrő az Úr. A bálványoltároktól az ő keresésére sürget. »Keressétek az Urat, és éltek. Különben...« Számunkra is egyetlen életheletőség: őt keresni. Különben reánk is csak pusztulás vár.

Szept. 25. I. Ján. 2:1—11. Amós 5:18—27.
Azoknak, akik őt csak külsőképpen tisztelik, az Úrnak napja nem lehet más, mint ítélet napja. Az Úr gyűlöli a hazug külsőségeket. Neki nem ceremóniák kellene, ő bűnbánó szívet keres. Megtérés nélkül hiábavaló minden ünneplés, minden áldozat.

Szept. 26. I. Ján. 2:12—17. Amós 6:1—14.
Izráel népe arra lett volna hivatva, hogy a népek eleje legyen (1. v.), s mivé lett? Minél több kegyelemmel árasztott el valakit az Úr, annál súlyosabb az ítélet, ha visszaél a kegyelemmel.

Szept. 27. Jób 5:17—26. Amós 7:1—10.
Ezek az Igek Amós próféta Istennel való viszonyára vetnek világot. Imádságban tusakodik, hogy Isten kegyelmezzen népének, s ne vigye végbe ítéletét. Kétszer meghallgatja az Úr, de azután kijelenti, hogy az ítélet már megmásíthatatlan. Tusakodunk-e imádságainkban magyar népünk megmentéséért?

Szept. 28. Lk. 7:11—17. Ef. 3:13—21. Mt. 11:25—30. Zsid. 12:18—24. Amós 7:10—17. Voltak abban az időben sokan, akik kenyerüket prófétálással keresték. De Amós nem azok közül való volt. Az Úr elhívta, és ő ment, hogy hirdesse Istenének kemény beszédét, akár tetszik az emberek fülének, akár nem, bátran, félelem nélkül.

Szept. 29. Zsolt. 38. Amós 8:1—14.
Egyszer csak megérik a föld az ítéletre. Az Úr legsúlyosabb ítélete, ha elveszi az ő Igéjét. Ha nem szól, nem hív, nem is fenyeget többé, ha eltávozik tőlünk. Akkor éhezni fogjuk őt. Ez lesz a kárhozat kínja is. Ma, amíg az ő szavát halljuk, meg ne keményítsük a szívünket!

Szept. 30. I. Ján. 2:18—29. Amós 9:1—6.
Az Úr szeme rajtunk: vagy vesztünk, vagy javunkra. Legyünk az Övéi. Akkor javunkra pihen rajtunk szerető tekintete: vigyáz reánk, és vezérel... hazafelé!

T. E. d. t.